

[Poul Schlüter.]

Derefter kommer jeg til spørgsmålet om Nigeria og Biafra. Forslaget går ind for, at Danmark skulle søge dette spørgsmål rejst i De Forenede Nationers sikkerhedsråd. Jeg vil gerne sige om Biafraproblemet, at alt, som kan gøres, skal gøres, hvis det har en udsigt til at kunne medføre noget positivt over for den tragedie, som har ramt befolkningen. Men der skal jo også klogskab til, og jeg synes, man skylder sagens alvor at overveje, om der findes noget, der taler for, at et positivt resultat vil være følgen, hvis sagen rejses i FN's sikkerhedsråd.

Her behøver vi slet ikke at gætte — det er jo svært — for vi ved det. Der har været ført en lang række underhåndsdrøftelser, hvor Danmark har forhandlet dette spørgsmål både med de andre nordiske lande og med andre, som er medlemmer af sikkerhedsrådet, og vi ved, at resultatet af disse underhåndsdrøftelser har været, at vi har måttet notere, at der ikke kan skabes flertal i De Forenede Nationers sikkerhedsråd for, at denne sag rejses. Vi ved også, at selv de afrikanske stater, som allerede har anerkendt Biafra, har vendt sig meget stærkt imod, at sagen søgtes rejst i De Forenede Nationers sikkerhedsråd. Jeg er heller ikke bekendt med, at regeringen i Sverige skulle have en anden opfattelse end den, vi er nået til. Vi ved nu, at heller ikke de afrikanske staters egen organisation har kunnet opnå resultater i denne sag; vi ved også, at Commonwealthmøderne ikke har set en mulighed for at gribe ind.

På denne baggrund er der efter min opfattelse intet som helst, der kan tale for, at vi ville gavne den sag; det gælder, ved at søge sagen ført frem i De Forenede Nationers sikkerhedsråd.

Derimod kan jeg se, at vi ville løbe en risiko. Her må man gætte lidt, for det er svært at bedømme, hvor stor den er. Det, jeg tænker på, er, at der er en risiko for, at det ville skabe vanskeligheder for det danske og det nordiske hjælpearbejde, hvis vi provokerede sagen rejst. Det danske og det øvrige nordiske hjælpearbejde har jo været meget betydningsfuldt i den seneste tid, og det har naturligvis været vor pligt at udføre disse hjælpeaktioner. Det skulle gerne fortsætte, og det skulle gerne udvides betydeligt. En af vejene ville være at nå frem til, at der

kunne åbnes en landrute for forsyninger. Men jeg tør ikke afvise, at vi ville skabe vanskeligheder for vore hjælpeaktioner, hvis vi demonstrativt rejste eller arbejdede for at rejse sagen i FN's sikkerhedsråd mod så stærk en afrikansk opfattelse, som vi jo kender.

Denne sag har været levende i lang tid, desværre. Hr. J. O. Krag var jo regeringschef i mere end halvdelen af den periode, hvor Danmark var repræsenteret i sikkerhedsrådet. Biafraproblemet er blevet mere og mere alvorligt, men det eksisterede jo også for tid tilbage, og jeg forstår det således, at det resultat, man i sine overvejelser kom til, mens hr. J. O. Krag var regeringschef, var ganske det samme som det, udenrigsministeriet og regeringen i dag har, at intet taler for, at vi kunne opnå noget positivt gennem at rejse denne sag i De Forenede Nationer.

Må jeg til sidst sige, at de spørgsmål, som er behandlet i det socialdemokratiske forslag, vil det efter min opfattelse være naturligt at vi ser grundigt på i et folketingsudvalg. Der kan være grund til på det ene eller det andet område at stille spørgsmål til udenrigsministeren eller at lade foretage undersøgelser, og vi kan fra min gruppes side ganske tilslutte os, at sagen henvises til et udvalg.

Per Møller: Socialdemokratiet har gennem en længere årrække skabt sig en smuk placering i arbejdet på at skabe en tidssvarende, en realistisk og en aktiv dansk udenrigspolitik. Vendepunktet i så henseende kom for netop 20 år siden, dengang den socialdemokratiske regering under ledelse af Hans Hedtoft besluttede at støtte tanken om dansk medlemskab i Atlantpagten. Det var en beslutning, der ikke blev truffet, fordi den daværende regeringsleder forudså, at det ville være meget populært, nej, det var en beslutning, der som baggrund havde, at dette fandt man rigtigt, uanset hvad det kunne koste af kvaler inden for visse grupper af vælgerkorpset.

Det har været et væsentligt element i den udenrigspolitik, som socialdemokratiet har været med til at forme, at der var et bredt, et åbent, positivt samarbejde mellem de forskellige partier om udenrigspolitikken. Jeg håber også, at denne tradition kan leve